

Dansa meg út úr myrkrinum

Tú sært meg ganga í got-unum, sligin í herðunum. Tú kennir meg ekki, men veit, at eg eri or. Eg hyggi ekki upp frá vegnum og tú roynir ekki at fanga eygu míni. Tá tú tosar um meg við onnur, so sigur tú, at eg eri veik. Ikki veitst tú, hvussu nógv gerandisdagurín krevur av mær. Eg skal siga tær eitt sindur frá lívi mínum og samstundis vil eg biðja teg gera mær eina tænastu, komi í dans í veitsluhøllunum á Landsjúkrahúsinum hin 16. november (Black Birds spælal). Kemur tú, so fært tú ein kjans til at læra meg at kenna og samstundis styðjar tú innsavning okkara, ið fer til uttanlandsferðir.

Eg vakni ristandi av bangilsí hvønn morgun. Eg tori ikki at fara upp og skelvandi eygleiði eg loftið. Eftirhendini havi eg lært tað, at eingin heilivágur kann taka angst mína. Tað einasta, sum hjálpir, er ein bøn. Eg kúti meg saman og vendi andlitíð inn móti veggnum, soleiðis liggi eg leingi og biði. Tá umleið ein hálvur tími er farin, komi eg endiliga upp úr seingini, eg vaski mær ikki, eg busti ikki tenn og eg greiði mær ikki. Síðan eg varð sjúk havi eg tikið 40 kg uppá, eg hati kropp mín og lati

meg ongantið úr klæðunum. Eg sovi eisini í øllum klæðunum.

Nólsoyggin gevur mær hug til at liva, leingi siti eg í glasgongini og royki og hyggi út á vána. Teir dagarnar mjørki er, siti eg eisini í glasgongini, lagið er ikki gott tá og fantasi-irnar plága meg meira teir dagarnar enn vanligt.

Eg fari niðan í terapiina og seti meg. Ikki ber til at gera trupult arbeiði, eg bindi fyrakantar til at seyma saman til eitt

teppi. Hóast hendur minar hava sitt, tá eg bindi, so er heili mín ein melduródn av myndum og røddum. Eg eri fleiri persónar í senn, viðhvørt eri eg Jesus, so Adam. Eisini eri eg sett saman av beinunum hjá soni Charles Lindberg og kroppinum hjá einari eingilskari prinsessu. Eg eri ein tuberklasjúk genta, sum eitur Eileen og eg eri kvinnuligur stjóri úr Amerika, kallað Judith Crane. Allir teir persónarnir, sum eg eri,

tosa saman við teim ymisku monnunum, sum eg havi kent og elskað.

Allar hesar samrøður eri eg vitni til, tað er als ikki pláss til, at mín egni persónur sleppur framat. Tað kemur ofta fyrri, tá eg eri stadd onkunstaðni, at eg knappliga fari á føtur. Tá hevur onkur av persónunum í heila mínum givið mær boð um at fara. Eg eri altíð lýðin og um eg skuldi funnið upp á ikki at aktað, so sissar ein av monnunum meg og eg geri eftir boðum.

Alt tað, sum fyrigongur innan í mær, ein morgun í terapiini, er ósjónligt. Eg fái heilivág og virki púra klár og normal.

Aftan á døgurða taka fantasifigurarnir fullkomiliga valdið av mær og eg noyðist í song. Allan seinnapartin pinist eg av ræðuligum myndum, eg fái boð frá røddunum um, at eg skal myrða ávis fólk og so litið veit eg um mín rætta identitet, at eg dugi ikki at muta ímóti. Tá ræðslan verður ov stór, so fari eg út á gongina til hini. Men nú verður hvaðna verri, tann fyrsti eg hitti er Adolf Hitler (Ein púra ósekur maður), eg knalli til hansara og merki, at røddirnar nú eru vælnøgðar. So er alt gott, eina lotu eri eg ikki plágað av hurlivasa í ovastu etagu.

Longri niðri á gongini siggi eg zarinuna av Russlandi. Eg renni oman móti henni og skrykki ein stór-an dott úr hári hennara. Nú eru røddirnar sera væl nøgðar og eg tærni inn aftur. Har liggi eg so og fantaseri um ta makt, eg einaferð skal fáa.

Endiliga klokkan fyra seinnapartin sovni og eg alt átti at verið gott, men dreymarnir eru nú næstan verri enn hvørvisjónirnar, eg hevði, tá eg var vakin.

Tá sjúkrasysturin kemur inn at bjóða mær til nátturða, eri eg so lúgvad og móð og útsveittað, at eg biði teg senda boð eftir læknanum.

Eg sigi honum tað, eg júst havi sagt tær. Men av tí, at eg dugi at greiða frá út í æsir, hvussu eg havi tað, so eru boðini frá honum tey, at eg als einki feili og skal hava sproytuna um tveir dagar álikavæl. Eg gerist desperat og við hann geva mær okkurt, so eg verði frægari. Hann eftirlíkar mær og eg fái loyvi til at biðja um Nuzinan, um eg havi tað ringt.

Tá kveldið kemur eru myndirnar og røddirnar

Stuðulsdansur

Stuðulsdansur til frama fyri sjúklingaferðir við tí frálíka dansiorketrinum »Black Birds« verður leygardagin hin 16. nov. 1991 frá kl. 22.00 í Veitsluhøllini á Landsjúkrahúsinum.

Kostnaður: 60,- kr. Sodavatn og öl fæst til keyps.

Ætlanin var eisini fyrr í heyst at selja vaflur og pylsur í Mið-

býnum, hetta tiltakið er fyribils útsett, møguliga til jóla.

Peningurin, ið inn kemur, fer til túrar hjá psykiatriskum sjúklingum. Í hesum sambandi hava stigtakararnir fingið ein sjúkling at greiða frá síni støðu og eisini hevur hon gjørt tvær yrkingar, sum verður prentað her.

Lyft meg upp

Lyft meg upp
fá meg úr myrkrinum
lat upp eygu míni
og lat meg síggja teg

Vís mær ikki
hvussu bangin tú ert
tak tigandi hond mína
og leið meg út í tún

Lat meg skoða ljósið
uttan ondir anda
so skalt tú styrki mína
fáa at merkja

Nógv havi eg sæð
tær myndir so fjarar
burt tær kunnu ræðast
av eygnabrái tínum

Kom inn í myrkríð til mín
vís, at tú eisini onskapin hevur kent
bið saman við mær eina bøn
ið rekur illamann burt

Tað onða er spegilmyndin
av tí góða
tak um meg og doyu niður
hitt onða

Far á flog
upp, upp, upp
undir standa tíni kærur
lofta tær, tá ferðin er av

Tíðna sál mína
upp, upp, upp
handklæðið mamma mín heldur
tá blotnaður eg eri

Bind bond míni
upp, upp, upp
gev mær leysari klæði
so nema við teg eg kann

Lyft høvur mítt
upp, upp, upp
so tær míni á barnið detta
sum bleyta summerregn

Lyft armar mínar
upp, upp, upp
so eg um teg kann taka
og finna ugga í tøg

Fá sál mína
upp, upp, upp
so aftur hon kann hevja seg
úr svartasta dýpi